

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **G. P.**,
skazanego z art. 156 § 3 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 4 kwietnia 2024 r.
wniosku obrońcy skazanego
o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym,
na podstawie art. 626 § 2 k.p.k., § 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra
Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności
adwokackie w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3
października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu,

postanowił:

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W., prowadzącego
Kancelarię Adwokacką w W., kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście
złotych), w tym 23% VAT, tytułem pomocy prawnej świadczonej
na rzecz skazanego G. P. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 23 października 2023 r. (k. 21 akt SN) został wyznaczony skazanemu G. P. obrońca z urzędu w postępowaniu kasacyjnym w osobie adw. J. W. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2024 r. kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej została oddalona w trybie art. 535 § 3 k.p.k. oraz orzeczono w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego poprzez obciążenie nimi - stosownie do art. 636 § 1 k.p.k. - stronę, która wniosła środek zaskarżenia. W dniu 25 marca 2024 r. wpłynął do Sądu Najwyższego wniosek obrońcy skazanego o zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu kasacyjnym. Adw. J. W. oświadczył, że nie zostały one pokryte w żadnym zakresie, natomiast, stosownie do zarządzenia, podjął czynności związane z przygotowaniem linii obrony (kontaktował się ze skazanym w celu omówienia szczegółów sprawy oraz jego stanowiska w przedmiocie wywiezionej na jego niekorzyść kasacji).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W przypadku braku rozstrzygnięcia o kosztach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, a do takich niewątpliwie zalicza się postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2024 r., zastosowanie znajduje art. 626 § 2 k.p.k. W myśl tego przepisu następuje uzupełnienie rozstrzygnięcia o tę materię, która - co należy zaznaczyć - nie była znana w chwili orzekania, gdyż wniosek o zasądzenie na rzecz obrońcy skazanego kosztów obrony z urzędu wpłynął już po zakończeniu postępowania kasacyjnego. Jako, że wnioskujący oświadczył, iż podjął stosowne czynności obrończe, wydanie postanowienia o zasądzeniu od Skarbu Państwa żądanych kosztów uznać należało za zasadne.

Biorąc pod uwagę treść wyroków Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 i z dnia 20 grudnia 2022 r., SK 78/21 jak również uzasadnienie orzeczenia wydanego przez Sąd Najwyższy w sprawie I KZP 5/23, rozstrzygnięcie o kosztach reprezentacji z urzędu skazanego określić należało przez analogię do przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Za podstawę owego wynagrodzenia Sąd Najwyższy przyjął § 11 ust. 2 pkt 6, zasądzając tym samym kwotę 1200 zł. W tej opłacie zawarty został również, stosownie do treści § 4

ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, podatek VAT. Zasądzonej opłaty nie można było podwyższyć o wskazaną stawkę podatku od towarów i usług, gdyż skutkowałoby to z kolei zróżnicowaniem stawek wynagrodzenia, tym razem na niekorzyść adwokatów działających z wyboru, którzy niejednokrotnie także są płatnikami przedmiotowego podatku (zob. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2024 r., V KO 9/20).

[J.J.]

[ms]